

op gewezen, dat wij het gezonden bedrag over 1947 ook als contributie wenschten te beschouwen en werd alsnog herinnerd aan de belofte van het Bestuur. In dit schrijven werd op een spoedige beslissing aangedrongen en werd als slotzin het volgende door de Diaconie vastgesteld: „Mocht het Bestuur besluiten de vrijgemaakte Diaconieën niet als contribuanten en gerechtigden van dit fonds te erkennen, dan verzoekt de Diaconie het door haar gezonden bedrag groot f 50.— op haar postrekening weer te willen laten overschrijven”.

Op 19 April j.l. schreef de Secr.-penningm. ons hierop het volgende antwoord:

„Ter beantwoording van Uw schrijven d.d. 27 Mrt '47 deel ik U mede, dat ons Bestuur van meening is, dat het door U gezonden bedrag ad f 50.—, hetwelk Uw Diaconie als contributie beschouwd wenscht te zien, als zodanig in de huidige situatie niet geaccepteerd kan worden. In verband hiermede doe ik U, aangezien Uw postrekeningnummer mij niet bekend is, een postcheque ten bedrage van f 100.— toekomen, zijnde het ten vorigen jare door U gezonden bedrag ad f 50.— en de hierboven bedoelde remise ad f 50.—”.

Na onderteekening van dit schrijven volgt het verzoek de ontvangst dezer cheque te willen bevestigen. Wij kunnen dus niet anders vaststellen dan dat de vrijgemaakte Diaconieën uitgesloten zijn van haar rechten en medezeggenschap over dit fonds, zooals zij die uitoefenden vóór de vrijmaking.

Wij wekken alle Diaconieën op ook aan dit fonds geen gelden meer toe te zenden, totdat men zich bekeert.

Namens de Diaconie,
G. LEENE, secretaris.

Tot zoover de ons toegezonden publicatie.

Wij hopen, dat de kerkeraden en de diaconen met deze feiten zullen rekening houden. Het blijkt voor de zooveelste maal: de anderen zijn schismatiek; wij niet.

K. S.

CONGRES VAN GEREFORMEERDEN.

Het Utrechtsche Congres van Gereformeerden, in ons blad aangekondigd, heb ik kunnen bijwonen. En dit met groeiende blijdschap. Prof. Veenhof hield een rede, die onderscheiden bedenkingen inbracht tegen actuele verschijnselen van principieel onjuiste leiding binnen de A.R.-partij. Met name werd hier gewezen op de opvattingen van den jongeren hoogleraar Diepenhorst.

De dag, die op Prof. Veenhof's rede volgde, was bestemd voor de gedachtenwisseling. De inzichten waren niet altijd dezelfde; dat was te voorzien.

Een steeds sterker naar voren tredende wensch naar de vorming van een werkgemeenschap vond tenslotte blijmoedige instemming. Dat feit werkte reeds samenbindend en geeft goede hoop, dat in thetischen zin zal worden gearbeid.

Het is goed, dat te zijner tijd van deze vergadering een bevoegd en objectief overzichtelijk verslag zal worden gepubliceerd. We wachten daarop en mogen er naar verwijzen.

K. S.

AAN DE KERKERADEN (OF SCRIBAE).

Deputaten voor de correspondentie met de Hooge Overheid hebben zich eenigen tijd geleden tot den Minister van Justitie gewend met een uiteenzetting van de feitelijke toedracht van het conflict in de Gereformeerde Kerken en opgave verstrekt van die Kerken, welke op den ouden grondslag het verband van De Gereformeerde Kerken in Nederland hadden gehandhaafd.

Sindsdien zijn nog vele Kerken teruggekeerd tot verbandsoefening op den ouden grondslag.

Daar Deputaten den Minister een aanvullende opgave in het uitzicht hebben gesteld, verzoeken zij alle Kerken, die na 1 November 1946 zich hebben vrijgemaakt van de binding aan de Synodebesluiten 1942—1946, welke in strijd waren met Gods Woord, Belijdenis en Kerkenordening, zich op te geven vóór 15 Mei a.s. aan den secretaris van Deputaten voornoemd, mr J. C. Hummelen, Martinikerkhof no. 9 te Groningen.

Andere landelijke, provinciale en classicale bladen worden verzocht dit bericht over te nemen.

OPVOEDING EN LONDERWUS

S.S.R. EN DE GRONDSLAG DER DRIE FORMULIEREN.

V.

Amicae, amique; het was mij geen vreugde, deze laatste dingen te moeten zeggen. Ik had U gaarne een aangenamer beeld gegeven van de S.S.R. Ik ben zelf een oud-S.S.R.-lid; en nu S.S.R.-reunist en in het begin van dit jaar gekozen tot lid van het Moderamen, hoewel mijn artikel over de „Interkerkelijkheid der S.S.R.” reeds verschenen was, dat nu, zooals te verwachten was, zulk een felle kritiek heeft doen lozen; ik wijs U op het artikel van Bouman, dat ik in het volgende nummer kort beantwoorden zal.

Ik ben van overtuiging, dat voor een waarlijke S.S.R. een groote taak is weggelegd. Onze studeerende jonge menschen zijn de latere leiders en leidsters in het maatschappelijke leven. Langs welke richtlijnen hun vorming tijdens hun studie verloopt, is daarom, niet alleen voor hen zelf, maar ook voor dat maatschappelijke leven, van het allergrootste belang. Zij zijn in gevaar! Een ontstellend deel van hen; geraakt op het verkeerde spoor, of ook: IS reeds een heel eind op het verkeerde spoor.

De S.S.R. heeft hier een groote, moeilijke taak; de taak, het licht van Gods Woord weer te doen schijnen. Want Uw Woord, o mijn God, is toch ALLEEN het licht op mijn pad en een lamp voor mijn voet!

Daartoe moeten de S.S.R.-leden eenvoudig en rotsvast gelooven, wat dat Woord hen zegt, hen gebiedt. Ook een S.S.R.-lid kan ALLEEN verder in geloof! Zóó alleen, geloovende, kan hij zien in Gods gebod; en dan is hij heel vaak blind in de toekomst; dat is vervelend, maar in de wereld is het vaak niet anders; wij zijn door Christus niet geplaatst in een paradijsje, waar de leeuw reeds met het lam vreedzaam verkeert; maar wij zijn geplaatst als een lam temidden van grijpende wolven!

Want wie zelf niet vast gelooft, hoe zal hij kunnen getuigen voor anderen?

Dit kan nooit de S.S.R., zooals zij tegenwoordig geworden is. Daar moet wat gebeuren. En dat zal strijd beteekenen.

Ten eerste zal de S.S.R. een eenheid moeten worden in dezen zin, dat niet één afdeling beslissingen kan nemen over den grondslag, zonder daar de andere afdelingen of het Unie-Bestuur in te kennen; dan toch zouden we deze figuur krijgen, dat de eene afdeling op dezen grondslag stond; een andere afdeling op een anderen grondslag; bij verwisseling van Universiteit, tijdens de studie, wat nu hier in Holland niet zóó veel voorkomt, zou dit moeilijkheden geven; bovendien bereidt dit moeilijkheden aan de Reünistenorganisatie, die tot nog toe, zonder eenige controle als leden aanvaardt, wie door afstudeeren opgehouden hebben lid te zijn van een der afdelingen van de S.S.R. En ook de Reünistenorganisatie verklaart te staan op de basis der 3 formulieren.

Maar ten tweede zal er een „zuivering” plaats moeten hebben. Niet ieder zal lid kunnen en mogen blijven, die nu lid is. Als er, om eens een voorbeeld te noemen, in afdelingen reeds leden toegelaten zouden zijn, die „met de gereformeerde levensbeschouwing ook den Christus verworpen hebben”, dan moeten deze uit de afdelingen verwijderd worden. Als wij vast van overtuiging zijn, dat de Barthiaansche theologie, de doodsteek beteekent voor het gereformeerde geloof, dan moeten de aanhangers van die leer uit de S.S.R. verwijderd worden. Daar is geen andere mogelijkheid.

Nogmaals, ik vind het ellendig zooiets te moeten constateeren en zeggen. Het gaat mij niet om ruzie te zoeken en verdeeldheid te scheppen. Voor mijn part had Bouman naar de pen gegrepen, zooals hij op pg. 81 van het Febr.-Maartnummer van dit jaar schrijft, vóór ik het deed in het Novembernummer; dan had hij nu misschien mogen zeggen, wat ik nu moet zeggen.

Ik bemin den vrede; maar, als wij de verdeeldheid zien met onze oogen, moeten wij niet gaan zeggen: ik zie enkel maar eenheid; leve de oecumene!

Met deze dingen hadden wij reeds lang vóór den oorlog moeten beginnen, want deze zijn los van den strijd, die de laatste jaren in de Gereformeerde Kerken gewoed heeft en nog woedt.

Daar komen nu bij, moeilijkheden, ontstaan door dezen kerkstrijd. Wij verlieten in ons betoog dat punt zoeven, zonder tot een oplossing te komen. Wij willen tot slot, daar nu op terug komen.

Ik onderscheidde eenige groepen van menschen, gerangschikt naar hun houding die zij innemen tegenover de bekende synodebesluiten.

Is samenwerking tusschen vrijgemaakte gereformeerde studenten en al deze groepen mogelijk?

Ik geloof van niet.

Met hem, die welbewust alles volhoudt en voor juist houdt, wat die synoden besloten en op papier gezet hebben, is samenwerking op eenigen christelijken grondslag niet mogelijk. Met menschen, die op papier gehandhaafd willen zien een uitspraak over een der onzen, welke uitspraak volgens het Avondmaalsformulier tot noodwendig gevolg moet hebben de ambtelijke aanzegging, geen deel in het Rijk van Christus te hebben, kunnen niet aan één tafel gaan zitten, op welke tafel Gods heilig Woord ligt, menschen, die belijden, dat zij met lichaam en ziel, beide in leven en sterven, huns getrouwen Zaligmakers Jezus Christus eigen zijn. Hier helpt niet een verklaring: wij wenschen uit deze uitspraak niet zulke konsekventies getrokken te zien; en: de synode trekt zelf deze konsekventies niet, want op inkonsekventies kunnen wij geen hecht christelijk verenigingsleven bouwen. Hier helpt alleen: officieel terugtrekken van deze, uitermate grievende verklaring.

Deze leden zouden moeten beginnen, onverwijld, bij hun plaatselijke kerkeraad in te dienen, een verklaring, dat zij deze uitspraak in geen enkel opzicht voor

hun rekening nemen; en dat zij hun kerkeraad verzoeken, in den kerkelijken weg, terugname van deze grievende verklaring door de eerstvolgende generale synode te eischen.

Maar juist, omdat die leden het met die verklaring eens zijn, is de kans, dat zulk een actie begonnen zal worden, uitermate klein, practisch nihil, te achten.

Voor den vrijgemaakten student is terugtreden eveneens onmogelijk; hij verklaart van zijn synodocratischen medestudent niet, van hem aan te nemen, zij het ook per konsekventie, dat hij geen deel heeft in het Rijk van Christus. Nu kan een christen veel verdragen; maar een dergelijke beschuldiging, die zulke konsekventies moet hebben, kan hij zich niet laten welgevalen. Als het doel van S. S. R. is..... „voor haar deel het Gereformeerd studentenleven in stand te houden en te bevorderen, dan is dat een onderdeel van..... Christus dienen. Welnu, dit kan niet door een vereniging, waarvan het eene deel van het andere verklaart: zij dient niet Christus, maar zij verwerpt Hem!

Ik vrees, dat hiermee het lot van de S.S.R. beslist zal zijn; de konsekventen, degenen, die welbewust een bepaalde meening voorstaan, beheerschen nu eenmaal het lot van een vereniging.

P. JASPERSE.

GRONINGER BRIEVEN

Amice frater,

Ferrero had wel gelijk, toen hij schreef in zijn jongste boek over Talleyrand, dat het kenmerk van het huidige geslacht is: vrees. Men zingt er misschien wel bij, maar dan als de bange mensch, die in het donker langs een eenzaam pad moet gaan. Angst beklemmt toch het hart over alles en allerlei. Men gewaagt zelfs van het gevaar van instorting onzer staatsinstellingen, van ons geld, van ons maatschappelijk leven. Alles heeft zijn vastheid verloren, het wankelt, het schudt en schokt.

Wij missen, wat de apostel Paulus in 1 Tim. 2:2 noemt „een gerust en stil leven”.

Hij bedoelt daarmee waarlijk niet het leven van den rentenier, want wie was meer vol actie, dag en nacht, dan hij?

Hij heeft het oog op een leven onder de hoede van een overheid, die daartoe ook gezet is, zóó, dat alle levenskring zich kan richten in gehoorzaamheid aan het Woord Gods, allereerst dus de kerk, aan welke dat Woord werd toebetrouwd en het moet bedienen voor gansch het leven.

Welnu — gerust zijn wij nergens, en stil allerminst.

En de oorzaak daarvan is, dat de menschen hun levensgebouw van het eenig fundament, waarop het alleen kan staan, want een ander is er niet, Jezus Christus, zooals Hij ons werd geopenbaard in Zijn Woord, willen afschuiven, dat zij het begeeren te verlaten en nu wankelt natuurlijk alles.

En dan komt deze dwaasheid, dat zij, nu zij het fundament niet meer kennen en ervaren, meenen alles te kunnen redden door het huis om te keeren, het dak in den grond, of gelijk aan een boom, met de wortelen in de lucht en de kruin in de aarde.

De revolutie, zooals men dan zegt.

Nu de zaken zoo staan, is er, zou men zeggen, toch alles voor, dat wij ons gingen bezinnen op het fundament, op den grondslag. En dan niet alleen zóó, dat wij onze voeten weten op dat fundament, maar ook de beteekenis er van weer zouden verstaan voor heel ons leven. Want fundament is hier beeldspraak. Het is de levende God, Die ons levenshuis draagt, en het kan zegenen of verderven; het zijn wij, die moeten verstaan, dat uit Hem en door Hem alle dingen zijn, en ook tot Hem weer in blijden dienst moeten worden gewijd.

Maar dit is nu het merkwaardige, dat wij met veel rumoer spreken over vele „problemen”, maar niet willen begrijpen, dat er slechts een probleem is, n.l. dat van het fundament en de gehoorzaamheid daaraan. Het probleem van den grondslag. Zoo gauw dat aan de orde komt, verontschuldigen zich de meeste menschen en zeggen: als ik gelegerd tijd zal hebben; of erger: val mij daarover niet lastig. Het kan ook zijn, dat zij er mee spotten. Ook zij, die zich gereformeerd noemen.

Het is nu om deze schrikkelijke eigenschap van het huidige leven, dat ik in den laatsten tijd geen vergadering met zooveel genoegen en dankbaarheid heb bijgewoond, als gast, die niets te doen heeft dan te luisteren, dan die van onze gereformeerde studenten, die verbondskinderen, die het groote voorrecht genieten, hun vorming te ontvangen aan onze Theologische hogeschool en aan de verschillende universiteiten in ons land.

Ik bedoel dan de goed gereformeerde studenten, die in gehoorzaamheid willen leven aan de belijdenis der kerk en haar recht.

Deze jonge menschen maken ernst met het fundament, als grondslag voor hun organisaties.

Want zij bezinnen zich daaromtrent het eerst ten opzichte van hun eigen kring, en onderscheiden zich

ook daartoe, die 1 zoo druk kerkelijk vorm, da naarmate waarnaar

De org grondslag

Daar z toch uit willen, m strijd, om gaat hi ons we trokken.

Wij bel gaat om (beteekent laten? As gen de t toebetrou

En als plaats he Deze b dagen be is het lo

Wat he dan over

Als gij ondergrav meer ove Welnu

En nu l meerde s zich erni

nis van en al de Zijn gro

daarvan ouden t

De jon gingen w

trekking, De stu

Maar n nu hier s

komen, w Met gr

kerk beg Hij Zijn

wilde tel met vreu

de school Wij kn

Maar w Men v

roeft het nadig —

En da Roomsche

ging het - niets nie

En wij als wij ov

In elke on pelijke leu

willen ver ten ons z

Als wij uit te zie

raadplege nu ziek p

Maar d Als wij

werken, dament, o

dwaasheid maken? l

leven, ook Maar n

bekennen fundamen

wel verb hebben.

O, het spreken.

Wij heb allemaal z

en jamme wij allen

kunnen u gaan met

het funds spreken?

Het sp matie var

is te riska

Natuurl grondslag

Maar h „pro men

morie was En wor

Vooral Word G

kondiging